

**PSALMII 22-41 IN
10 STUDII SCURTE**

Dumnezeu, tăria și lumina vieții mele!

Octavian D. Baban

Dumnezeu – tăria și lumina vieții mele!

Ghid de studiu biblic pentru Psalmi 22-41

Continut

Partea 1a: Introducere.....	4
Prezentarea generală.....	4
Pași și aplicații în studiul psalmilor.....	5
Planificarea studiului pe Psalmii 22-41.....	7
Partea 2a: Ghid de studiu biblic.....	8
August 2018.....	8
23, Psalm 22, Încrede-te în mântuirea Domnului.....	8
30, Psalmi 23-24, Bucură-te de prezența Domnului.....	12
Septembrie 2018.....	14
6, Psalmi 25-26, Caută prietenia cu Dumnezeu.....	14
13, Psalmi 27-28, Fii curajos prin credință în Domnul.....	16
20, Psalmi 29-30, Laudă victoriile Domnului și mulțumește-i.....	19
27, Psalmi 31-32, Prețuiește pocăința și iertarea Domnului.....	22
Octombrie 2018.....	25
4, Psalmi 33-34, Prețuiește dreptatea și bunătatea Domnului.....	25
11, Psalmi 35-37, Nu fii copleșit de descurajare.....	28
18, Psalmi 38-39, Cere ajutorul Domnului.....	32
25, Psalmi 40-41, Urmează căile Domnului.....	35

Introducere

Prezentarea generală

Așa cum știm, pe ansamblul lor, psalmii sunt cântări de închinare evreiești, care îmbină mai multe genuri, rugăciunea, poezia, doxologia, sfaturi și cugetări înțelepte⁴. Ei exprimă o gamă largă de sentimente și cugetări, de la declarații de crez, la rugăciuni personale, la rugăciuni și cântări de sărbătoare națională, ori de înscăunare pe tronul țării, de plecare la luptă, de cântare a familiei sau de cuprindere a lacrimilor și plânsului în caz de durere, suferință, înfrângere. Sunt psalmi de plângere (lamentație), psalmi de pocăință (penitență), psalmi de victorie, psalmi de înfrângere, psalmi de revoltă, chiar psalmi de blestem (imprecatorii), psalmi de mijlocire, de bucurie, de tristețe etc.

Psalmi conțin o teologie profundă, mulți privesc la momentul creației, la destinul omului, la judecata lui Dumnezeu pe pământ și la dreptate, la viitor, la venirea lui Mesia – Hristos, la etapele istoriei omenirii, la moștenirea eternă a celor sfinți și la pedepsirea celor răi. Epistola către Evrei (Evr.1,2) și evangheliile sinoptice (Mat.22:43-45, Mc. 12:36, Luca 22:42-44 etc), Faptele Apostolilor (Fapte 1:20, 2:25, 4:25 etc), precum și Pavel în diverse epistole ale sale, menționează direct psalmii atunci când descriu venirea Mântuitorului, când declară divinitatea Lui, când vorbesc despre arestarea, judecata, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, sau despre judecata divină, despre vremurile din urmă, starea omenirii etc. Psalmii sunt, așadar, și o carte despre Hristos. Isus i-a cunoscut, i-a citat și i-a cântat, în drum spre grădina Ghetsimane, în noaptea trădării, și probabil și în alte sărbători de Paște, împreună cu ucenicii sau singur (Mc. 14:26, Mat.26:30).

Psalmi formează o carte, dar sunt compuși, de fapt, din cinci cărți mai scurte:

Cartea întâi (Psalmi 1–41) și *Cartea a doua* (Psalmi 42–72), vorbesc despre David și împărăția sa, cei mai mulți fiind compuși de David;

Cartea a treia (Psalmi 73–89) și *Cartea a patra* (Psalmi 90–106) reflectă problemele israeliților din timpul exilului în Babilon; ei se referă adesea la închinarea la Templu, și la istoria lui Israel

Cartea a cincea (Psalmi 107–150) cuprinde psalmi post-exilici, reflectând rugăciuni și cântări de după întoarcerea din Babilon, adesea despre izbăvirea Domnului.

Rugăciuni asemănătoare cu psalmii au existat și la unii regi egipteni (de exemplu, imnul către Aten, al regelui Ackhenaten, asemănător cu Psalmul 104) și la poporul hittit (de exemplu, rugăciunile lui Mursili), ori la locuitorii Mesopotamiei (Plângerea căderii cetății Ur și Psalmul 137; cântările sumeriene numite *balag*, etc).

Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar el, David, a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Domnului și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ceea ce a început David, a fost continuat de alții cântăreți la corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii.

Cartea Psalmilor are mai mulți autori, în funcție de epocă. Între aceștia pot fi amintiți David, Solomon, Moise, fiii lui Asaf, fiii lui Core, Etan Ezrahitul, în timp ce altora nu li se menționează numele, iar psalmii lor sunt anonimi.

Istoric vorbind, psalmii au fost printre primele părți de scriptură traduse în limba română și neamul românesc i-a prețuit foarte mult. Diaconul Coresi a tradus și tipărit Psaltirea la Brașov, în 1557, iar mitropolitul Dosoftei, a versificat și publica Psaltirea în versuri în 1673.

Pași de studiu și aplicații

În studiul psalmilor este bine să privim la autor, dacă este menționat, și la împrejurarea compunerii psalmului, când aceasta apare în titlu. Aceste detalii ne vor ajuta să privim rugăciunea în contextul ei inițial. Apoi este bine să observăm structura psalmilor pentru că uneori există elemente care se repetă, strofe sau idei, ca în orice cântare (strofe, refren), cuvinte și teme cheie.

Fiecare psalm este o invitație și o provocare să retrăim experiența celui care l-a scris, precum și, prin Duhul Sfânt, să vedem în ce fel cântarea vine și în ajutorul vieții noastre de rugăciune, în ajutorul experiențelor prin care trecem noi în prezent.

¹ J. M. Boice, *Psalms*, Grand Rapids, MI: Baker Books, c1994-c1998, 2005; C.A. and E.G. Briggs, *A critical and exegetical commentary on the book of Psalms*. New York: C. Scribner's Sons, 1906-07; R.G. Bratcher & W.D. Reyerburn, *A translator's handbook on the book of Psalms*. Helps for translators, New York, NY: United Bible Societies, 1991; C.C. Broyles, *Psalms*,

New International Biblical Com. 11, Hendrickson, 1999. James Johnston, *The Psalms: Rejoice, the Lord is King, The Psalms 1 to 41*, vol. 1, ed. R. Kent Hughes, *Preaching the Word* series, Crossway, 2015.

În cadrul acestei introduceri la Psalmi, studiul va privi la a doua parte a primei cărți de psalmi, aică la psalmii lui David de la Psalmul 22 la Psalmul 41.

Fiecare lecție este concepută să aibă două secțiuni: o secțiune de explicații și una de aplicații. Nici o lecție nu pretinde să acopere toate detaliile psalmului, ci dorește să fie un ghid în studierea lui. De aceea, citește psalmul cu atenție, meditează asupra lui, pune-ți întrebări despre situația în care a fost scris, despre experiența psalmistului și despre mesajul său pentru noi.

Trei întrebări ar fi importante, la fiecare psalm:

a. Ce spune psalmul acesta despre viața lui David, despre situațiile cu care s-a confruntat? Ce ne spune David despre sine și despre relația sa cu Dumnezeu? Felul în care se vede David pe sine este foarte important. Alți psalmi, au alți autori. Aceleași întrebări merită puse și în cazul lor. Nivelul experienței personale este foarte important în înțelegerea și aplicarea psalmului.

b. Ce ne spune psalmul despre Hristos, despre suferința și victoria lui prin înviere, despre mântuirea noastră? Ce ne spune despre relația lui Hristos, ca om, cu Tatăl ceresc? Cum putem înțelege mai bine lucrarea lui Hristos pentru noi, conducerea lui, binecuvântările lui? Există diferențe majore între felul în care privea viața cineva din Israel, din legământul lui Moise, de pe Sinai, și felul în care vede lucrurile un creștin care face parte din Biserică și este în legământul lui Hristos.

c. Ce ne spune psalmul acesta despre viața noastră de rugăciune, de încercare, de experiențe cu Dumnezeu prin greutăți? Ce ne spun despre cum să facem față persecuțiilor, amenințărilor, despre cum să ne purtăm cu adversarii sau oponenții noștri? Ce ne spune despre felul în care trebuie să ne rugăm și să așteptăm ajutorul Domnului? Ce alte texte din Noul Testament se ocupă de aceste probleme și cum lămuresc ele afirmațiile din psalmi? Aplicațiile psalmilor sunt foarte importante și are sens să fie contextualizați la viața prezentă a creștinului.

Ca notă specială, ar fi de recomandat să citim și predica de pe munte a mântuitorului Isus, din Matei 5-7, și epistolele 1-2 Petru.

Predica de pe munte cuprinde multe „fericiri” și prezintă standardele omului după voia lui Dumnezeu, prezentate de Isus. Așa cum se va vedea, și psalmii lui David 1-41 sunt plini de astfel de „fericiri” sau „binecuvântări” și explică standardele omului cu caracter sfânt care este primit să stea în prezența Domnului și să îl vadă pe Dumnezeu. Este bine să înțelegem că Hristos și învățătura lui sunt subiecte centrale în psalmi, pentru că David l-a înțeles bine pe Mesia care va veni în istorie și ce schimbări profunde va aduce el, ce confruntări adânci va avea de suferit și înfruntat, ce victorie minunată împotriva păcatului și blestemului va câștiga, și cât de sus va așeza standardele vieții etice. Abordarea hristică a psalmilor este centrală pentru viața creștină.

În ce privește epistolele generale ale apostolului Petru, 1-2 Petru, ele sunt importante pentru creștini pentru că și ele se ocupă cu problema încercărilor și persecuțiilor, cu suferința creștinilor fără să fie vinovați și cu nevoia de mărturie care să îi dea glorie lui Dumnezeu, prin Hristos. De suferință se ocupă și 1-2 Tesaloniceni și Epistola către Evrei. O lectură paralelă a psalmilor 22-41 și a acestor epistole ne echilibrează viața de rugăciune și de mărturie.

Este important să vedem, de exemplu, că David a fost milos față de vrăjmașii săi, dar a fost și viteaz și fără ezitări în luptă, în vreme ce Petru, ca apostol al Mântuitorului, sau Pavel, văd mai ales victoria prin răbdare, prin mărturie și prin iertare, prin puterea crucii lui Hristos. Ambii, de fapt, învață lucruri care se potrivesc perfect, fiind inspirați de Duhul Sfânt și fiind slujitori ai lui Mesia – Hristos, unul, regele David, înainte de Hristos ca uns al Domnului și profet, și celălalt, apostolul Petru, după Hristos, ca trimis împuternicit al lui Hristos.

În mod deosebit, la finalul fiecărei seri de studiu, notează-ți versetele sau subiectele care ți se par relevante și roagă-te. Cere ca Domnul să îți dea putere și să îți schimbe viața prin prezența lui și binecuvântările lui. Transformă tezaurul rugăciunilor din psalmi într-un tezaur care să îți îmbogățească propria viață.

Planificarea Psalmii 22-41

Planul general al studiului psalmilor 22-41 în anul 2018 este următorul:

August 2018

23, Ps. 22, Încede-te în mântuirea Domnului, 22:1-31, 22:28-31

30, Ps.23-24, Bucură-te de prezența Domnului, 23:1-6, 24:1-10, 23:5-6

Septembrie 2018

6, Psa.25-26, Caută prietenia cu Dumnezeu, 25:1-15, 26:1-12,
25:1-2

13, Psa.27-28, Fii curajos în Domnul, 27:1-14, 27:1-3, 28:8

20, Psa.29-30, Laudă victoriile Domnului, 30:1-12; 29:1-2, 30:11-12

27, Psa.31-32, Prețuiește pocăința și iertarea Domnului, 31:1-24,
31:23-24, 32:1-2, 5.

Octombrie 2018

4, Psa.33-34, Prețuiește dreptatea și bunătatea Domnului, 33:12-20,
34:4-22,

11, Psa.35-37, Nu fi copleșit de descurajare, 37:1-40, 37:16-17

18, Psa.38-39, Cere ajutorul Domnului, 39:1-13, 38:21-22

25, Psa.40-41, Urmează căile Domnului, 40:1-17, 40:7-10

10 scurte studii biblice

August 2018

23, Psalm 22, *Încrede-te în mântuirea Domnului, 22:1-31, 22:28-31*

Psalmul 22 este unul din psalmii mesianici. După doi psalmi plini de urări de bine, pentru ziua victoriei (psalmii 20-21), David scrie acum despre sine ca despre un rege care se vede înconjurat de vrăjmași și care se află în primejdie de moarte. El își descrie încercările și primejdiile (1-18), cere Domnului ajutor (19-21) și laudă Numele lui Dumnezeu (22-31).

În același timp, David știe, prin Duhul Sfânt, că el scrie, într-un mod inspirat, despre suferințele viitoare ale lui Mesia. Astfel, versetul 22:18 apare citat în NT ca profeție despre tragerea la sorți a hainelor lui Isus, de către soldații romani – o profeție care s-a împlinit literă cu literă (vezi Ioan 19:24).

Trei întrebări se pun, prin urmare: cum ne ajută psalmul 22 să îl înțelegem mai bine pe Hristos, ca Mântuitor și Rege, pe David, ca autor și personaj inițial, și pe noi, în încercările sau rugăciunile noastre, ca să putem vedea și înțelege mai bine lucrările lui Dumnezeu? Vedem trei experiențe cu care s-a întâlnit David: s-a simțit părăsit, s-a simțit nefolositor și s-a simțit copleșit de suferință. Ai simțit și tu vreodată aceste lucruri?

Sentimentul părăsirii (1-3)

Sentimentul părăsirii este un sentiment pe care l-a încercat David, dar pe care l-a trăit și mântuitorul Hristos, pe cruce. Isus chiar a strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” (Mc. 15:24; Mat. 27:46). Pentru Isus a fost o experiență de o clipă, pentru David a fost o experiență de zile și nopți întregi, poate de ani întregi. Pentru noi, durata unei experiențe de felul acesta poate varia, și la fel, ea poate apărea, uneori, în viața unor popoare.

Când trecem prin aceste stări, nu îl mai vedem pe Dumnezeu lângă noi, și să ne simțim fără valoare când ne comparăm cu generațiile trecute. Ele erau parcă mai credincioase, mai active și mai binecuvântate decât suntem noi. Avem atunci nevoie de conștiința chemării lui Dumnezeu, avem nevoie de conștiința victoriei pe cruce a Mântuitorului, a eliberării de vină și a sărbătorii.

Dumnezeu este cu noi, prin încercări, chiar dacă simțim părăsiți. Cel ce ne iubește, ne cunoaște și nu ne părăsește. Situația grea a încercării ne destabilizează, dar omul strigă spre Dumnezeu. Acesta este darul

ascuns al încercării: ea te face să strigi către Dumnezeu, te face să îl cauți. De fapt, noi nu putem trăi fără prezența lui Dumnezeu.

Comparația cu generațiile trecute (4-10)

Această comparație este adesea de neevitat. Te gândești, uneori, în mijlocul dificultăților, că nu ești mai bun sau mai bună decât au fost generațiile dinainte. Un exemplu este profetul Ilie care recunoaște acest lucru în 1 Impărați 19:4, „El s-a dus în pustie, unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienuper și dorea să moară, zicînd: Destull! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decît părinții mei.” Deodată, ți se pare că istoria credincioșilor dinainte este mai sfîntă: ei se rugau și erau ascultați, se rugau și erau eliberați. Suntem afectați când cei din jur își bat joc de noi și de încrederea noastră în Dumnezeu. Lui Isus vrăjmașii chiar i-au strigat cuvintele din versetul 8: „S-a încrezut în Domnul! Să-l mântuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește!”

Atunci când ni se pare că Dumnezeu răspundea altădată mai repede înaintașilor, decît nouă, să ne gândim că este foarte probabil că tot așa li se va părea și copiilor și nepoților noștri. Totuși, lucrarea lui Dumnezeu este mereu glorioasă, iar izbăvirile lui sunt mereu minunate, chiar dacă diferă de la generație la generație. Cei eliberați din încercări au dat glorie lui Dumnezeu. Martirii care au suferit pentru Hristos, au cunoscut o altfel de eliberare și au dat și ei glorie Domnului. Conștiința că suntem aleși de Dumnezeu și El ne ajută ne dă tărie și perseverență în încercări, indiferent de forma încercării. Și, în plus, Solomon ne avertizează în Eccles. 7:10 să nu zicem: „Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decît acestea? Căci nu din înțelepciune întrebăm așa.”

Conștiința suferinței (11-18)

Suferința ne afectează pentru că este foarte reală. Limitările ei sunt reale. Durerea este reală. David a simțit că nimeni nu îi este de ajutor (11). De aceea, este important să ne ajutăm unii pe alții în suferință. David simte că ființa i se duce ca o apă curgătoare, aproape simte cum oasele i se despart. Imaginile sunt foarte sugestive: puterea se usuca la fel ca lutul, inima se topește ca ceara, limba se lipește uscată de cerul gurii, oasele se pot număra, iar vrăjmașii te înconjoară ca o haită de câini (14-18).

Suferința lui Hristos este anticipată prin amintirea străpunerii mâinilor și picioarelor (16) și prin împărțirea hainelor și a cămășii prin tragere la sorți (18). Acestea sunt imagini simbolice ale execuției, o moștenire forțată a posesiunilor celui condamnat. Este interesant cum Dumnezeu l-a inspirat pe David să își descrie suferința prin imagini

care de fapt, i se aplică perfect lui Hristos. Asta înseamnă că Domnul știe tot ce suferim noi. El poate să dea profeții despre acest lucru. Este el cu noi, în noi, ca să ne sprijine? Dacă îl chemăm și credem în El, cu siguranță, da. Atunci, în loc conștiința suferinței vom experimenta conștiința prezenței divine în încercări.

Conștiința ajutorului (19-25)

Domnul merită nume glorioase: tăria mea, stâncă mea (19). El vine în ajutor și ajutorul lui este nespus de dulce, de frumos, de binevenit. El poate scăpa și de „lei” și de „bivoli” și de „câini”. Toate acestea sunt nume foarte potrivite pentru vrăjmași. Asigurarea din v. 24 este foarte prețioasă: Dumnezeu nu se ascunde, nu ne urăște, nu ne disprețuiește. El știe de ce ne-a creat. Ce poate fi mai frumos decât să îl laudăm prin mărturie și cântare în public, să știe toți despre lucrările Lui (25)?

Conștiința victoriei și a sărbătorii (26-30)

Acum poate înțelegem mai bine, Matei 5:6. „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” Psalmul 22:26 spune ceva foarte asemănător: „Cei săraci vor mânca și se vor sătura, cei ce caută pe Domnul, îl vor lauda: veselă să vă fie inima pe vecie!” Cei săraci și flămânzi care se vor sătura. Ei sunt cei izbăviți de Domnul care se vor bucura de victoria Lui, la masa lui îmbelșugată din veșnicie!

În v. 29 vedem că și cei puternici, conducătorii națiunilor vor înțelege că victoria este a Domnului, nu a lor, și vor lua parte la masa Lui, închinându-se. Conștiința victoriei și a sărbătorii ne dă siguranță. Mărturia noastră vine să îl glorifice pe El. Merită să vorbim despre El, să ne închinăm Lui, să vestim generațiilor care vin lucrările Lui. Datoria celor izbăviți din necazuri este să îi educe și pe ceilalți vestind dreptatea și bunătatea Domnului.

APLICAȚII

Te-ai rugat vreodată cu cuvintele din Psalmul 22? Te-ai rugat împreună cineva care trece prin suferință?

Ai observat că atunci când treci prin suferință sentimentele tale sunt când foarte jos - și te simți părăsit, când foarte încurajat - și îl simți pe Dumnezeu aproape? De ce se întâmplă așa? Cum putem fi mai echilibrați?

De ce generațiile trecute au avut succes? Care au fost punctele lor tari și punctele lor slabe? Unde și cum putem avea noi succes în viața creștină astăzi, cu Dumnezeu?

Cum crezi că putem să îl lăudăm public pe Dumnezeu, astăzi, pentru binefacerile lui? Când ai reușit să faci lucrul acesta ultima oară?

Cum se face că deși îi pasă, Dumnezeu ne lasă să trecem prin greutăți?

Ce îți spune psalmul 22 despre felul în care Dumnezeu a găsit căi să inspire pe alții în suferința lor să scrie despre suferința lui Hristos? Cum ne poate aceasta fi nouă de folos?

30, Psalmi 23-24, Bucură-te de prezența Domnului, 23:1-6, 24:1-10, 23:5-6

Psalmul 23 și 24 pot fi citați împreună ca psalmi al călăuzirii Domnului în viață și ca psalmi ai victoriei și ai finalului fericit împreună cu Dumnezeu.

A. Păstorirea și găzduirea Domnului (Psa. 23)

Puține rugăciuni sunt atât de puternice și atât de des folosite în viață, cum este Psalmul 23. Psalmul acesta folosește două imagini importante, imaginea lui Dumnezeu *ca păstor* și imaginea lui *ca gazdă*. Imaginea păstorului are, de fapt, două ipostaze: păstorul care dă hrană și pază și păstorul care călăuzește pe drum. De asemenea, imaginea gazdei începe cu o invitație la masă și sfârșește cu o găzduire pentru toată viața și toată veșnicia.

Cum să mă bucur de prezența Domnului în viața mea? Psalmul ne propune două răspunsuri de bază: Bucură-te de prezența Domnului pentru că El este păstorul cel bun, și Bucură-te de prezența Domnului pentru că el este gazda ideală și esențială pentru viața ta.

Bucură-te pentru că El este păstorul cel bun (23:1-4). El păstorește sufletul tău, El nu renunță la tine pentru că a pus pecetea Duhului Sfânt peste tine, ca nimeni să nu se atingă de tine până în ziua mântuirii depline. El știe nevoile tale și asigură ce îți trebuie ca să poți trăi – prin muncă poți atinge tot ce este necesar și chiar mai mult (nu vei duce lipsă de nimic). El asigură hrană spirituală și refacerea suflească (a inspirat Biblia, l-a trimis pe Hristos, ne vorbește și te încurajează prin Biserică - ne paște în pășuni verzi, ne duce la ape de odihnă). El ne călăuzește pe drumuri drepte. Legea Domnului reprezintă, în gândirea VT, cărările vieții, cărările drepte. Dumnezeu ne călăuzește pe aceste cărări și ne dă călăuzește din cauza Numelui Său, din cauza principiilor Lui, din cauza sfințeniei Lui, din cauza deciziilor Lui veșnice.

În același timp, este o bucurie să știi că în încercări dificile, când treci aproape de amenințările morții, Domnul este cu tine și poți să nu te temi. Toiagul – arată conducerea, iar nuiaua – arată disciplina. Deci, în încercări conducerea Domnului și disciplinarea Lui ne însoțește ca să ieșim mai tari, nu mai slabi, mai vii și puternici, nu morți.

Bucură-te pentru că El este gazda cea bună (23:5-6). Domnul nu este doar un păstor bun (Marele Păstor, Evrei 13:20), ci este și un tovarăș bun, un prieten bun, EL este gazda vieții noastre. De aceea, este extraordinar de benefic că David surprinde acest aspect. Domnul ne invită la masa Sa. El se îngrijește, dacă suntem ai Săi, să stăm la masa vieții împreună cu El, chiar dacă suntem înconjurați de vrăjmași. Masa Lui este

îmbelșugată și este plină de bucurie (paharul este plin de se revarsă). Bucuria, fericirea, sunt de durată la masa Domnului. De fapt, nu doar la masă ne invită Domnul, ca o gazdă bună ce este, ci ne invită la a locui cu EL, în Casa Sa, toată viața, toată veșnicia.

B. Caută voia Domnului (Psa 24)

Subiectul omului după voia lui Dumnezeu, care a mai fost întâlnit și în alți psalmi (Psa. 1, de exemplu) se află chiar la începutul psalmului. Cine dorește să se bucure de ziua victoriei lui Dumnezeu (6-10), trebuie mai întâi să caute o viață după voia lui Dumnezeu (1-5).

Cum să cauți voia lui Dumnezeu? Direcțiile psalmului sunt clare. Recunoaște măreția lui de la creație, până la legile morale și la mântuirea din păcat, prin jertfa lui Hristos. Caută ascultarea de Dumnezeu în mod practic. Toată Scriptura este de învățătură. Noi însă nu mai trăim sub regimul legământului de pe Sinai, legământul Legii, ci sub legământul lui Hristos, prin Cruce și prin har. În acest nou legământ, Duhul Sfânt ne-a dat o nouă viață spirituală (nașterea din nou), și ne ajută să înțelegem esența caracterului lui Dumnezeu și să trăim frumos, curat, în sfințenie – după cum este expresia biblică. Psalmul atrage atenția asupra nevinovăției (faptelor), asupra inimii (gândurilor și planurilor), asupra responsabilității asumate (jurămintelor). Aceștia vor avea parte de binecuvântarea Domnului, de starea după voia lui (adică, starea de iertare și curățire, de înnoire în neprihănire, prin Hristos), de mântuirea și moștenirea cerească, de prietenia cu Dumnezeu (vor fi în prezența feței Lui).

Victoria Domnului este a celor care merg împreună cu El. Porțile veșnice se ridică, se deschid doar pentru Împăratul Hristos. Gloria este a lui. El vine însoțit de oștirile de îngeri și de mulțimea oamenilor răscumpărați, pe care îi numește frați (Evrei 2:11) și îi așează pe tron cu sine (Efeseni 2:6). El își împarte gloria Sa cu noi și lucrul acesta este uimitor și binecuvântat pentru destinul nostru.

APLICAȚII

Cum te încurajează imaginea Domnului ca Păstor și Gazdă? Ai simțit grija Lui în viață, până acum?

Care sunt responsabilitățile pe care dorește Dumnezeu să ni le asumăm? Ce standarde are El în privința faptelor și a gândurilor?

Ce versete din Biblie ne spun că Domnul vrea să ne ia alături de sine în Împărăția cerurilor?

Septembrie 2018

6, Psalmi 25-26, Caută prietenia cu Dumnezeu, 25:1-15, 26:1-12, 25:1-2

A. Prietenia Domnului dă mântuire și curaj (Psa. 25)

Cuvintele Psalmului 25 ne-au dat un imn creștin binecunoscut. Ele sunt o rugăciune în care David caută prietenia Domnului (14) și ajutorul Său. Rugăciunea are două teme principale, care revin ca un refren: „la tine vin și mă rog”, și „să nu fiu dat de rușine”. În v.1, în v.3, în v. 15 și în v. 20, aceste teme apar din nou, complet sau parțial. Primul refren arată conștiința ajutorului care nu se găsește decât la Domnul, în ascultare de El și în prietenie cu El. Cel de al doilea, indică teama noastră de a nu fi înfrânți, de a nu fi dați de rușine. Este acesta orgoliu omenesc, sau o căutare a gloriei lui Dumnezeu?

Mai întâi, David caută voia Domnului și **recunoaște** că a făcut greșeli în viață. El știe că în tinerețe nu a fost foarte înțelept (oare câți din noi admit asta? v.7, 11, 18). De asemenea, și mai târziu a făcut păcate. Cum își vede David viața (11-19)? El cere să i se ierte fărâdelegea (19). Una din cele mai frumoase trăsături ale lui David a fost pocăința. Nu poți căuta prietenia Domnului fără pocăință.

David caută, apoi, **învățătura** de la Domnul. El vrea să învețe despre căile Domnului, despre adevărul lui, despre bunătatea și dreptatea Domnului. Nădejdea lui este sfatul și călăuzirea Domnului. De ce Domnul ne dă călăuzirea Lui (8)? Prietenia lui se arată în sfaturile Lui, iar a noastră față de El se vede în ascultarea de călăuzirea Domnului.

În al treilea rând, David este covârșit de nevoia de **mântuire**, de izbăvire. El este un om foarte sensibil. Este foarte marcat de confruntările și necazurile prin care trece. El se roagă să fie scos din necaz (17), să nu mai fie urmărit de vrăjmași și de ura lor (19), să fie scăpat din laț – din capcană (15), să-i fie izbăvit sufletul (20). Și noi suntem la fel, adeseori, și căutăm eliberarea din situații grele.

Refrenul lui este „să nu fiu dat de rușine, să nu se bucure vrăjmașii mei de mine”. Înfrângerea unui om drept, de vrăjmași nedreți și ticăloși, este o durere grea, un fel de rușine, o încercare greu de suportat. Lucrurile sunt și mai grele când cei ticăloși se bucură de căderea celui drept. Nu este rușine să fii înfrânt de cei dreți, sau chiar lovit de ei (Psa. 141:5) și să înveți adevărul de la ei, dar este o suferință să fii înfrânt de cei nedreți și ticăloși, necinstiți și violenți, și să își bată joc de tine.

Poate acum înțelegem mai bine și suferința lui Hristos. El a trecut pe aici și fost batjocorit de cei nedreți și ticăloși. El, care era drept și sfânt. Desigur, situația lui Hristos este diferită de situația lui David și

de situațiile noastre, dar, iată, se vede același fel de suferință trupească și sufletească. Adevărul este că Dumnezeu nu a lăsat ca trupul lui Hristos să fie batjocorit – și oasele lui nu au fost sfărâmate, și nu a lăsat ca trupul lui să putrezească în mormânt, ci a fost înviat a treia zi. Iar apoi, Isus s-a înălțat la dreapta Tatălui, de unde domnește cu autoritate. El nu a fost dat de rușine, ci a fost proslăvit cu putere.

Psalmul se termină prin extinderea rugăciunii lui David la Israel. David nu se roagă doar pentru sine, ci se roagă pentru întregul popor. Avem nevoie și noi de această viziune pentru țara în care trăim.

B. Acceptă evaluarea Domnului (Psa. 26)

David mărturisește că el caută nevinovăția și adevărul Domnului, și se roagă să i se facă dreptate, să fie izbăvit (1, 9, 11). David caută pe mai departe prietenia Domnului și are câteva cereri importante.

De exemplu, el cere să fie verificat de Dumnezeu. El îl roagă să îi fie încercați rinichii (sau „rărunchii”; se referă la instinctele și acțiunile care îl motivează, care îi provoacă un surplus de adrenalină – hormon al glandelor suprarenale, care asigură pregătirea noastră de acțiune). Este deci, destul de curajos. Câți dintre noi am dori să fim verificați cu privire la motivațiile reale ale acțiunilor noastre?

Apoi, cere să îi fie testată inima (prin inimă se înțelege mintea, gândurile, sentimentele, v. 2). Chiar și ochii (standardele etice, bunătatea, dreptatea, v. 3). Oare câți oameni pot spune la fel ca David că evită asocierea cu cei vicleni, care fac răul (4-5, vezi și Psa. 1, care este o „declarație - program” a psalmilor)?

Observați că psalmii lui David adesea se încheie cu dragostea de închinare, cu mărturisirea binefacerilor Domnului (6-8, 12; la fel și Psa. 23).

APLICAȚII

Ce înseamnă să fii prieten al lui Dumnezeu? Cine este numit în Biblie, prieten sau prieteni ai lui Dumnezeu și unde?

În ce privințe David îl roagă pe Dumnezeu să îi verifice viața? Cum este viața noastră în aceste domenii (psa. 26)?

De ce sunt importante cele trei direcții în care David caută prietenia lui Dumnezeu (pocăință, dorință de învățătură, dorință după mântuire)?

În ce privințe psalmii 25-26 se pot aplica lui Hristos și ce ne spun despre El?

13, *Psalmi 27-28, Fii curajoși prin credință în Domnul, 27:1-14, 27:1-3, 28:8*

Una din calitățile importante ale vieții lui David este curajul. Curajul său pus pe temelia credinței și ascultării de Dumnezeu a devenit cunoscut în timpul confruntării cu Goliat, când era adolescent. El s-a văzut bine și mai devreme, când s-a luptat la turma tatălui său cu leul și ursul (1 Sam 17:36). De asemenea, s-a văzut foarte bine și mai târziu, la vârsta bărbăției. Care sunt secretele curajului lui David în fața problemelor, în mijlocul confruntărilor? Psalmii 27 și 28 sunt un ghid bun în descoperirea acestor secrete.

A. *Prezența Domnului, comuniunea, Scriptura (Psa 27)*

Primul secret al curajului lui David este prezența Domnului în viața lui și credința în Dumnezeu (27:1). El strigă către Dumnezeu cu încredere. De două ori îl numește pe Dumnezeu „stânca mea”, în Psa 28, în v.1 și v.8.

David are o prietenie adevărată cu Dumnezeu, o relație vie de credință și ascultare de Dumnezeu. El știe că Domnul este lumina lui și umblă în această lumină. Este singurul verset din Vechiul Testament în care Dumnezeu este numit „lumină” (În NT sunt mai multe: Iacov 1:17, 1Ioan 1:5). La lumină vezi bine și înțelegi bine cum stau lucrurile. Vezi natura oamenilor, înțelegi dificultățile situației, înțelegi punctele tari și cele slabe, și știi care sunt soluțiile care au viitor: ascultarea de Domnul. Noi primim lumină din Cuvântul lui Dumnezeu și prin prezența Duhului Sfânt. Dumnezeu însuși este lumină. Domnul dă direcție și lumină vieții noastre.

Domnul este mântuirea lui David (tot v.1). David se pune în mâna lui Dumnezeu și nu se încrede în sine. În mod deosebit, motivele de luptă ale lui David sunt motivele lui Dumnezeu, nu ale sale doar. El nu se luptă pentru ambiții personale, a învățat lucrul acesta de când era un copil. De aceea, pentru că Domnul este mântuirea și sprijinul vieții lui, el poate privi cu curaj înainte, fără frică (2-3). Dumnezeu este fortăreața lui, pentru că el poartă războaiele Domnului (1 Sam 25:28).

Al doilea secret este prețuirea părtășiei cu ceilalți credincioși, în locul de închinare (27:4-6, vezi și 28:7 – aici este vorba de închinare și bucurie!). David se închină lui Dumnezeu și se bucură de creația Lui, de Templul Domnului. Viața de închinare plină de bucurie are un loc important pentru David. El se bucură la cortul întâlnirii, în drum spre cortul întâlnirii, la gândul templului (Solomon a construit Templul, nu David). E adevărat că acum creștinii nu au un templu central. În Biblie, Biserica este identificată cu oamenii care o formează, nu cu clădirile. Noi suntem un Templu din pietre vii. Dragostea de părtășie frățească,

prețuirea închinării în comunitate, bucuria de a aduce laudă Domnului în adunare, este importantă. David caută fața Domnului (8-9) și acesta este secretul închinării și al părtașiei. El vrea să îl vadă cu ochii minții și ai credinței pe Domnul, să îl asculte. Ca în psalmul 23, David dorește să locuiască în Casa Domnului toată viața lui ca să îi vadă și să îi slăvească frumusețea (4).

La fel ca în psalmul 25, David vrea să învețe calea Domnului. De aceea, el studiază Scriptura (11). Acesta este cel de al treilea secret din Psalmul 27. Pentru că îl caută pe Domnul, el știe că Domnul îl primește, chiar dacă toți îl părăsesc, chiar dacă și părinții îl părăsesc (10).

B. Rugăciunea și integritatea (Psa. 28)

Psalmul 28 se concentrează pe al patrulea secret al curajului lui David, care este rugăciunea. Toți cunoaștem importanța rugăciunii, dar psalmul 28 ne aduce aminte de ea. El este o rugăciune pentru scăpare de primejdia morții (28:1, David se roagă Domnului și în 27:7, 12).

Când ești confruntat cu răutatea omenească, sau cu alte dificultăți ori cu suferința, nu trebuie să te lași impresionat peste măsură. Vino în rugăciune! Daniel, profetul din VT, așa a făcut (Daniel 6:10). La fel și Neemia (Neemia 2:2-5). Și mulți alți oameni credincioși. Rugăciunea de „rezistență” în încercare, este rugăciunea care vede necazul și pe vrăjmași, dar vede și puterea Domnului, faptul că El este stâncă și scut al supraviețuirii și apărării pentru cel credincios (28:1, 6-8).

În al cincilea secret, omul cel curajos își păstrează inima curată și cinstită rămânând integru. El nu adoptă stilul de viață înșelător și mincinos, viclean și răutăcios al oamenilor care nu cred în Dumnezeu (28:3-5, dar și 27:12). Nu este bine să împrumuți stilul lor ticălos de viață din obidă și supărare. Nu trebuie să nu zici „păi, ei cum se poartă? Am să mă port și eu ca ei, poate așa voi aveamai mult succes, altfel nu prea văd cum Domnul mă ajută...” Nici să nu folosești felul nedrept de atac și de luptă al oamenilor nedrepti și vicleni (citește și Prov. 20:22, 24:29). Dacă adopți într-o confruntare metodele murdare ale unui oponent lipsit de caracter, înseamnă că el a câștigat deja. El te-a făcut să te asemeni cu el. Iar tu nu mai ești credincios lui Dumnezeu.

Atunci, este nevoie să îți păstrezi curăția și ascultarea de Domnul și să fii vigilent. Curajul crește, atunci când rămâi integru. David este împotriva oamenilor mincinoși și a celor asupritori (27:12). El este împotriva oamenilor ascunși și înșelători care îți vestesc pacea, când te văd, și când încolo, sunt plini de răutate (28:3). Aceasta este etica victorioasă pe care creștinul trebuie să o folosească într-o confruntare cu cei nedrepti.

În final, să observăm că Psalmul 28:9 se încheie, iarăși, cu o rugăciune pentru tot poporul lui Israel, pentru moștenirea Domnului. În orice conflict sau luptă unde se cere curaj, avem nevoie de viziunea de ansamblu a poporului lui Dumnezeu, a Bisericii, a Împărăției lui Dumnezeu. Să ai o mărturie bună și să cauți păstorirea Domnului și sprijinul Lui, să te intereseze soarta poporului lui Dumnezeu, nu numai viața ta personală!

APLICAȚII

De care din aceste șapte secrete ale curajului, din Psalmii 27-28, crezi că ai dus cel mai mult lipsă, până acum? Ce ar fi de făcut să îndreptăm situația?

Crezi că rugăciunea la care ne invită Psalmul 28 este una personală sau este bine să împărtășești cu alții motivele tale de rugăciune?

De ce crezi că, în greutăți, mulți te părăsesc? Ești gata să îi judeci? Ai făcut și tu la fel, vreodată? Cum trebuie să ne purtăm în astfel de situații

De ce este bine să nu copiezi necinstea celor răi, ca să le faci față? Ce are de spus cuvântul Domnului în privința aceasta?

20, Psalmi 29-30, Laudă victoriile Domnului și mulțumește-i, 30:1-12; 29:1-2, 30:11-12

Psalmi 29-30 sunt psalmi de laudă și de recunoștință. Dumnezeu este înfățișat ca Domn plin de putere, stăpân peste furtună, valuri și tunet, mai presus de orice putere și divinitate (Psa. 29). El este cel care ascultă rugăciunea și izbăvește de la moarte (Psa. 30). Dacă Psalmul 28 este o rugăciune pentru izbăvire din primejdia morții, din mormânt, Psalmul 30 este un psalm al izbăvirii din mormânt, un psalm al învierii.

A. Recunoaște puterea Domnului (Psa. 29)

În închinare, să lăsăm sufletul nostru să vadă măreția lui Dumnezeu și să ne încredem în El. Să nu admirăm și să nu lăudăm lumea idolor, forțele naturii, zeii păgâni ai belșugului, ai ploii, ai furtunii, ai succesului. Toți comentatorii văd în Psalmul 29 o cântare care ia cuvintele cu care închinătorii la idoli se închinau în sărbătorile lor la idoli și le închină Domnului, împreună cu recunoașterea slavei Sale mărețe. Poate, adesea, suntem prea plini de admirație pentru performanțele lumii noastre și nu vedem în jur gloria Domnului.

Apele mari, munții, pustiul și animalele sălbatice se află toate sub stăpânirea Domnului. Cuvintele „glasul Domnului”, care arată puterea lui Dumnezeu sunt un refren important al psalmului. Astfel, glasul lui sună peste ape, glasul lui sună în nori, glasul lui este puternic, glasul lui este măreț, glasul lui sfărâmă cedrii, glasul lui cutremură munții, glasul lui naște flăcări de foc, glasul lui cutremură pustiul, glasul lui conduce viața animalelor sălbatice. Ca să continuăm ideea, și glasul lui Isus cel înviat și glorificat, în Apocalipsa 1:15, era ca „vuietul unor ape mari”.

Cum credeți că am putea continua aceasta listă cu imagini din lumea contemporană? În ce domenii ale vieții de care suntem noi conștienți astăzi, putem afirma că Domnul împărățește cu putere? Toate îi strigă, fără cuvinte, „slavă!” (9).

Domnia lui Dumnezeu se arată în toate judecățile asupra pământului, așa cum s-a văzut la potop. Atunci, în mod suveran, El a făcut judecată și a dat condamnarea, El a creat și mijlocul de scăpare dar numai opt oameni l-au folosit, familia lui Noe. Dincolo de fenomenele naturii este judecata Lui. Domnul va judeca, în final, tot Universul. Toată lumea este a Lui.

B. Laudă pe Dumnezeu pentru ajutorul Său (Ps. 30)

David are numeroși psalmi de rugăciune și strigăt de izbăvire, dar și de laudă, după experiența victoriei. Psalmul 30 arată la început primejdia din care a fost izbăvit. David a fost scăpat din drumul care se coboară în mormânt (30:1-3) și vrăjmașii lui nu au avut prilejul să fie biruitori (1). Și realitatea obiectivă și cea personală a vieții lui David, au cunoscut eliberarea Domnului.

Versetele 4-5 îndeamnă la bucurie și laudă și aduc și o încurajare deosebită. După tiparul zilei evreiești care începe seara, cum se vede și în Geneza 1, psalmul 30:5 spune așa „Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața, veselia”.

Din cauza vindecării și mângâierii Domnului, David a dorit să fie pedepsit de Domnul, nu de oameni, pentru că Domnul vindecă rănilor. Când a fost cuprins de mândrie militară și naționalistă, și Domnul a vrut să îl pedepsească, David a spus așa în 2 Samuel 24:14, „Sunt într-o mare strâmtoare! Oh! mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite, dar să nu cad în mâinile oamenilor!” Iov 5:17-18 mărturisește acest lucru, „Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic. El face rana și tot El o leagă; El rănește, și mâna Lui tămăduiește.” Această atitudine arată o profundă cunoaștere a caracterului lui Dumnezeu și o profundă pocăință: cine se întoarce la Domnul, va avea parte de aceeași experiență.

Pasajul din 30:6-7 atrage atenția asupra naivității noastre. Când ne merge bine, nu vedem cum ar putea să se strice situația. Când suntem tineri, nu credem că și noi vom îmbătrâni. Practic, însă, totul depinde de hotările Domnului. Dacă El este prezent, suntem binecuvântați, dacă El permite sau dacă, în cuvintele lui David el „își ascunde fața”, suntem tulburați. Este bine să prețuim succesul și nici să nu cădem când vin vremuri de restriște, ci să ne încredem în Domnul. În privința aceasta, avem nevoie să devenim creștini maturi care se bucură în reușite și stau puternici și în greutăți.

Rugăciunea ascultată (30:8-10) duce la cântece de laudă și mulțumire (30:11-12). Lauda este o închinare, este o formă de recunoștință, este o formă de mărturie în fața întregului Univers că Domnul împărățește și asigură libertatea, succesul binelui.

APLICAȚII

Într-o lumi idolatră, Domnul ne așteaptă să cunoaștem puterea Lui și să nu ne îndreptăm spre idoli. Există această primejdie azi?

De ce a judecat Dumnezeu lumea la potop? Ce anume condamnă El în viața lumii, astăzi?

De ce cred unii creștini că ei nu vor trece niciodată prin încercări sau dificultăți? Este o așteptare corectă?

De ce este bine să apelăm la Domnul în încercări? Cum este caracterul lui?

Ai experimentat vreodată îndurarea Domnului și faptul că „seara vine plânsul, iar dimineața veselie”? Când și cum?

27, Psalmi 31-32, Prețuiește pocăința și iertarea Domnului, 31:1-24, 31:23-24, 32:1-2, 5.

Psalmi 31-32 ne îndeamnă la pocăință și la prețuirea iertării Domnului. Pocăința și rugăciunea sunt două forțe mari în viața creștinului și ele te fac tare și puternic în încercări (Psa.31). Iertarea și restaurarea sunt socotite și ele o adevărată fericire și o mare binecuvântare (Psa.32).

A. Fii tare în încercări (Psa. 31)

Psalmul 31 recapitulează unele din subiectele preferate ale lui David, dar are și nuanțe specifice. Mai întâi, vs. 1 și 17 arată rugăciunea lui David de a nu fi dat de rușine, când se roagă, ci vrăjmașii care se slujesc de răutate, ei să fie rușinați. Aceasta este o rugăciune cu care ne putem identifica bine. Adesea ne rugăm ca omul credincios și drept să nu rămână de rușine că se încrede în Dumnezeu și Dumnezeu nu intervine. Rușinea înfrângerii și condamnării aparțin celor care nu îl ascultă pe Domnul. Toți dorim o societate perfectă, dar lumea este făcută din oameni dreți și nedreți, din oameni cu teamă de Dumnezeu și credincioși și oameni care nu cred și nu au frică, nici de Domnul, nici de cei din jur sau de legi. De aceea, aceste rugăciuni sunt foarte actuale.

Chiar Domnul Isus a rostit pe cruce, cuvintele din Psalmul 31:5, „în mâinile Tale îmi încredințez duhul!” Această siguranță trebuie să fie în viața fiecărui credincios. Doar El trebuie să primească spiritul nostru și toată închinarea. Când Jan Hus a fost ars pe rug în 6 iulie 1415, pentru că a predicat evanghelia și l-a critica pe papă, episcopul care l-a condamnat a spus: „încredințăm sufletul tău diavolului”, dar Hus a răspuns: „Eu îl încredințez îndurătorului Domn Isus Hristos”.

David arată în Psalmul 31:7-13 că este foarte afectat de atacurile celor răi. El este neliniștit (7) și se roagă pentru eliberare (8). Înfrățirea celui care este trist și este acuzat pe nedrept, se schimbă (David scrie că fața, sufletul și trupul i se topesc, sunt de nerecunoscut – v. 9). Bârfa și veștile neadevărate îl fac să fie evitat de ceilalți (10). Se simte uitat, fără putere, simțurile sunt parcă și mai acute: aude și mai tare vorbele rele și vede și mai tare nedreptățile din jur (12-13). David se simte aproape de moarte (13). Dacă ai trecut prin dificultăți, tu cum ai reacționat, ce te-ai simțit? Cine te-a înțeles? Cum te-ai rugat Domnului în acea situație?

Reacțiile noastre pot fi atât de intense în astfel de încercări, încât putem să ne simțim părăsiți de Dumnezeu (22-23). Două semne de imaturitate pot apărea în viața creștinului. Să creadă, atunci când îi

merge bine că niciodată nu vor veni încercări (30:6) și să creadă, atunci când trece prin încercă că Dumnezeu l-a părăsit, l-a alungat și nu îl mai ascultă (22). De aceea, trebuie să învățăm să fim credincioși experimentați. În necaz, să știi că Domnul continuă să te iubească, te păzește și va răspunde rugăciunilor. Smerenia sufletească și iubirea de Domnul sunt calități care ne țin aproape de El (23).

Versetele 14-16, 19-21 și 24 ne îndeamnă să fim tari, să ne îmbărbătăm și să ne încredem în Domnul. Tăria în dificultăți vine din pocăință, din rugăciune și din încrederea în Domnul.

B. Puterea mărturisirii și a iertării (Psa. 32).

Ținta și idealul oricărui om păcătos și a oricărui credincios care a greșit în vreun fel, este să aibă parte de iertarea Domnului și de oportunitatea unui nou început. Astfel, David își începe psalmul 32 cu una din fericirile celebre din Vechiul Testament: „ferice de cel cu fărădelegea iertată... ferice de cel în duhul căruia nu este viclenie” (1-2). Conform poeziei ebraice, David echivalează trei expresii aici la care ar trebuie să medităm un pic: fărădelege iertată, păcat acoperit, nelegiuire neimputată.

Este importantă iertarea păcatului, dar o primești dacă mai întâi are loc și o mărturisire sinceră. Onestitatea are mare preț înaintea lui Dumnezeu. Ce se întâmplă dacă nu suntem onești și nu mărturisim păcatul înaintea lui Dumnezeu? David enunță câteva efecte psihologice și somatice (fizice, trupești): gemi în sufletul tău, chiar oasele le simți slabe, îți pierzi energia (3-4). Toate acestea au o explicație, nu sunt doar efecte ale păcatului. Ele sunt și rezultatul unei influențe a lui Dumnezeu asupra noastră. O conștiință informată biblic este un instrument prin care Dumnezeu poate lucra intens în viața ta. Dacă cineva nu este muștră de conștiință, ori nu cunoaște adevărul, ori Dumnezeu nu îl apasă pentru că nu îi aparține lui acel om. Evrei 12:8 spune că Dumnezeu nu îi disciplinează decât pe copiii săi. Aceasta poate fi adevărat și despre muștrările conștiinței.

Trebuie să iei o decizie să îți recunoști păcatul înaintea Domnului, în rugăciune, și doar atunci vei beneficia de iertare și eliberare. 1 Ioan 1:9 spune „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.”

David știe din experiență sa proprie – de o viață – că Dumnezeu nu rămâne dator celui care își mărturisește păcatele și își cere iertare. „Orice om evlavios să se roage la momentul potrivit și Domnul intervine”, spune Psalmul 32:6-7. Aceasta este experiența lui David și mulți pot da mărturie la fel.

Domnul dă călăuzire, dar este nevoie de cooperarea și ascultarea noastră. Natura noastră păcătoasă ne face să încercăm, să testăm, dacă se poate și altfel. Iar Dumnezeu zice – Nu. De aceea, El ne învață și ne călăuzește atent (8) dar nu trebuie să fim „ca un cal sau ca un catâr fără pricepere, pe care-i strunești cu un frâu și o zăbală cu care-i legi, ca să nu se apropie de tine” (9). Oare a fost David, vreodată, așa neascultător? Credeți că întrebarea lui Isus din Fapte 9:5, pentru Saul: „ți-ar fi greu să să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș?” se referă la același lucru? Ați experimentat vreodată, atunci când doriți să corecțați un defect de care sunteți lămuriți bine, sau să vă lăsați de un viciu, că încă ai nevoie de strunire sau de corecții repetate?

Finalitatea pocăinței este binecuvântarea Domnului. Lucrul acesta se vede bine în 32:10-11. Nepocăința duce la multe dureri și suferință, și răutatea prelungită, dar cine vine la Domnul are altă soartă. El experimentează îndurarea lui Dumnezeu, sănătatea spirituală, dreptatea și bucuria. Ar fi bine ca psalmii 31-32 să ne conducă pe această cale a tăriei și bucuriei care vin prin pocăință și mărturisire.

APLICAȚII

În câte feluri descrie David pe omul cu păcatul iertat, în Psa. 32:1-2? De ce o numește „fericire”?

Care sunt greșelile pe care le poate face un creștin din lipsă de maturitate, atunci când toate îi merg bine și atunci când trece prin dificultăți?

Ce se întâmplă când nu ne mărturisim păcatele lui Dumnezeu? Cum acționează El?

Ce vrea să spună Iacov 5:16. „Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”? Păcatele trebuie mărturisite lui Dumnezeu sau și oamenilor?

Cum ne avertizează Dumnezeu cu privire la încercările de continua cu greșelile sau erorile (păcatele) noastre? Cum tratăm cazurile de dependență biologică sau psihologică?

Octombrie 2018

4, Psalmi 33-34, *Prețuiește dreptatea și bunătatea Domnului, 33:12-20, 34:4-22,*

Cine cunoaște și prețuiește dreptatea și bunătatea Domnului, este gata să se închine cu bucurie și este pregătit să persevereze în credință, chiar dacă trece prin greutăți.

A. *Prețuiește dreptatea Domnului (Psa 33)*

Psalmul începe cu un îndemn mare la bucurie și laudă (1-3). Lauda ne stă bine nouă, credincioșilor, zice David. Lauda cu instrumente este plăcută, spune el. Lauda cu cântări vechi și noi este frumoasă. Lauda adusă Domnului trebuie să fie frumoasă, diversă, cântată sau spusă cu bucurie.

Ce motive avem pentru o laudă bogată adusă Domnului? David ne dă câteva motive în versetele 4-12. Ar fi interesant să vedem dacă aceste motive apar și în cântările și poeziile noastre și cât de mult (ori cât de des):

Cuvântul Domnului este adevărat.

Lucrările lui Dumnezeu se împlinesc cu credincioșie.

El este drept și bun.

Tot universul a fost creat de El. El este puternic.

Domnul conduce națiunile, le aprobă și le dezaprobă planurile.

Domnul binecuvintează poporul său iubit. Israelul și Biserica.

Domnul este implicat zilnic să facă dreptate. Cum face Domnul dreptate? David trece în revistă faptul că Dumnezeu verifică lumea creată și verifică purtarea și gândurile oamenilor (13-19). În mod deosebit, El ne arată că Domnul se uită la viețile noastre din ceruri (13, 18).

El ne vede pe toți. El cunoaște inimile tuturor și evaluează faptele. Nu puterea adunată de oameni hotărăște victoria, ci planurile și aprobările Domnului. Nimic din puterea noastră nu asigură victoria, nici eliberarea. Astea înseamnă că noi ne pregătim de luptă și luptăm, dar totul trebuie încredințat în mâna Domnului.

Psalmul se încheie cu îndemn la nădejde și încredere, la bucurie în Domnul (20-22).

B. *Încrede-te în Domnul în necazuri încurcate (Psa 34)*

Aproape ostentativ, psalmul atrage atenția încă de la bun început că a fost compus în timp ce David fugise la Achiș, împăratul Gatului, ca să scape de urmărirea neîncetată a lui Saul și primejdia uciderii. Înainte de asta, fusese la preotul Ahimelec și îi ceruse pâine pentru călătorie (vezi 1 Sam 21:12-15; vezi și Marcu 2:25-28). Introducerea îl numește „Abimelec” pe Achiș, dar „Abimelec” este un titlu aici, nu neapărat un nume. El înseamnă Abi-Melec, Tatăl-Rege sau Regele-Tată, indicând un rege filistean principal. Plin de teamă că a fost recunoscut de slujitorii regelui care și-au adus aminte de victoriile sale împotriva filistenilor, David se preface că este nebun la curtea lui Achiș, ca să fie lăsat în pace. Or, tocmai atunci a fost compus și acest psalm de încredere în Domnul. Ce vrea să spună David? El vrea să ne spună cum să te încrezi în Dumnezeu în vreme de necaz.

Chiar dacă treci prin greutăți să înălțăm numele Domnului. Lauda lui să îi inspire pe toți cei nenorociți, care trec prin necazuri (1-3).

Cântarea lui David arată că el se întoarce cu privirea spre Domnul (5), care îi răspunde la rugăciune și îi dă bucurie. Domnul îl ajută și îl scapă de rușinea înfrângerii. Deși a luat pe cont propriu, în mod discutabil, să fugă la filistenii din cauza lui Saul, David ne asigură că el, de fapt, tot în Domnul se încrede. Măcar teologia lui a rămas corectă.

David este foarte serios în credința sa și ne învață principiile sale de viață (6-19). Unele din învățăturile lui au devenit adevărate motto-uri de viață (34:5, Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine; 34:8, Gustați și vedeți ce bun este Domnul; 34:14. Depărtează-te de rău și fă binele; caută pacea și aleargă după ea! etc.). Să vedem care sunt aceste învățături:

- a. Îngerii Domnului își fac tabăra militară lângă cei credincioși (7); Domnul te ajută cu resursele sale, în greutăți. Poți să te încrezi în El.
- b. Merită să vii la Domnul și să te hrănești cu prezența Lui, căci este bun (8). Aceasta este o chemare la hrănirea cu Cuvântul Bibliei și la ascultarea de Domnul, la experiențe noi.
- c. Ascultă de Domnul, în necaz, nu te dezamăgi, căci El îngrijește de tine. Chiar și leii duc lipsă, dar de cei credincioși Domnul are grijă.
- d. Fii drept și nu viclean, iar Domnul îți va aduce zile bune în viață.
- e. Domnul scapă pe credincioși, chiar dacă de multe ori se poate întâmpla să fie atacați și să cadă (18-19).

Învățăturile lui David încep să aibă tonul din Proverbe și se poate să fi fost baza gândirii lui Solomon. David profetește din nou, despre Mesia, în 34:20 „Toate oasele i le păzește, ca niciunul din ele să nu i se sfărâme”. Psalmul 34 este o mare încurajare. În timpuri grele, încă poți lauda numele Domnului, poți rămâne credincios și poți să vezi ajutorul Lui. De asemenea, poți deveni foarte creativ și profund în învățătură. Chiar profetic.

APLICAȚII

În câte feluri îi aduci tu laudă Domnului?

De câte ori te încrezi în forțele tale mai mult decât în sprijinul Domnului? Înseamnă asta că nu trebuie să te pregătești prin muncă pentru realizări și confruntări?

Cum verifică Domnul viețile oamenilor?

Care sunt învățăturile lui David pentru cei ce trec prin prigoniri, așa cum a trecut El?

Ce vorbe de seamă din acest psalm au ajuns celebre și sunt citate adesea? Pe care le indentifici ca atare și pe care le folosești și tu?

Cum l-a scăpat Dumnezeu pe David din exilul său filistean? Cum a fost muștrat David pentru auto-exilarea la curtea regelui filistean Achiș și de teama prea mare față de Saul? Citește 1 Samuel 27-30.

11, *Psalmi 35-37, Nu fii copleșit de descurajare, 37:1-40, 37:16-17*

A. *Domnul este judecătorul drept (Psa. 35)*

Psalmul 35 este un psalm al blestemelor (al imprecățiilor). Pentru creștini este un psalm greu de citit și, mai ales, de recomandat pentru rugăciune. David îl cheamă pe Domnul să lupte pentru el, împotriva vrăjmașilor săi. Primul verset, 35:1, este un verset cu care toți ne putem identifica. El arată inima lui David și nevoia sa: el nu dorește să rezolve singur problemele cu care se confruntă, ci apelează la Domnul, ca voia Lui să fie îndeplinită și răzbunările omenești să fie evitate! David știe bine că omul se luptă, Dumnezeu este cel care dă victoria (Vezi Psa. 33:16-17, nu mărirea oștirii, nici vitejia cailor nu îl scapă pe împărat).

Pentru restul versetelor este nevoie însă să înțelegem mai bine viața lui David și luptele sale. Chiar atunci când poporul Israel a fost condus bine au existat unii lideri în popor care au avut tendința să se depărteze de Dumnezeu, de dreptate și adevăr, și au condus și poporul în neascultare de Domnul. Să nu uităm cum a fost Moise contestat de unii lideri (Datan, Core și Abiram; chiar Aaron și Maria, etc). La fel, și judecătorul și profetul Samuel a fost contestat, cel care l-a uns pe David ca urmaș la tron.

David a fost înconjurat de oameni violenți și mândri care de abia așteptau să instaureze o conducere nereligioasă și plină de comploturi politice, unde să se vadă priceperea și forța lor politică. Printre ei a fost Ioab, chiar și Absalom, fiul lui David, Ahitofel – un consilier regal, și mulți alții. Un rege credincios era pentru ei o curiozitate interesantă, de mare efect popular, dar reprezenta o mare eroare politică. De aceea, de la Saul încolo, mulți politicieni și militari evrei i s-au opus lui David pe față sau secret. El a trebuit să ducă o luptă continuă, ca să afirme principiile credinței și ascultării de Dumnezeu. Din păcate, mai târziu, chiar și Solomon a încercat politici fără Dumnezeu, când s-a căsătorit cu multe principese ca să își asigure pacea la granițe. De asemenea și fiul său Roboam, a încercat să sperie poporul prin duritate politică, și să-i trimită să fie ascultători, dar a greșit, pentru că nu a căutat sfatul Domnului. Era bine dacă acești lideri ar fi învățat principiile conducerii bune, de la David.

De aceea, versetele 2-8 conțin o listă impresionantă de judecăți pe care David se așteaptă să le execute Dumnezeu:

- a. Să îl apere cu pavăza și scutul său, în luptă.
- b. Să îl ajute cu lupta directă, cu sulii și săgeată, și cu încurajarea.
- c. Să îi facă de rușine pe vrăjmași.

- d. Să îi răsfire ca pleava, cu îngerii lui (seamănă cu judecată divină de la sfârșitul istoriei, din Apocalipsa)
- e. Să îi ajungă nimicirea pe neașteptate, să cadă în propria lor capcană.

Bucuria lui David în momentul victoriei este însoțită de smerenie. El se vede „sărac și nenorocit” și doar Domnul îl poate izbăvi de cei mai tari decât El (9-10). În mod interesant, Isus pare să se refere la aceste cuvinte în Luca 11:15-22, mai ales 20-22. Cu alte cuvinte, acest pasaj are un înțeles mesianic, Isus ca Fiul lui Dumnezeu ne izbăvește de puterea lui Satan, pentru că este mai tare decât acesta și îl leagă. Este uimitor cum Dumnezeu se folosește de viața lui David ca să ne spună ceva despre victoria lui Hristos pentru noi. Explicați cum se vede tăria lui Hristos ca rege și mântuitor în acest psalm.

Uneori viața este ca un proces într-o sală de judecată, sau cel puțin finalul vieții este așa. Cu siguranță, așa au stat lucrurile în cazul lui Isus, apoi al lui Petru și Pavel. Versetele 11-28 arată această judecată. Ca și în cazul lui Isus, David a fost înconjurat de martori mincinoși (11), de pireteni falși (12-14), de oameni hotărâți la rău (14-15). De aceea, el se roagă ca Domnul să intervină cu o judecată dreaptă. Este posibil ca destul de mulți dintre noi să se fi întâlnit cu martori mincinoși și mărturii false și cu prieteni trădători. Atunci îl vom înțelege pe David mai bine. În același timp, putem înțelege ravagiile pe care le face păcatul în viața omului și de ce este nevoie de mântuire și de transformarea caracterului.

B. Dreptatea și bunătatea Domnului (Psa 36)

Psalmul 36 continuă comparația între cei credincioși și dreptatea lui Dumnezeu, pe deoparte, și răutate celor nelegiuți, pe de cealaltă parte. Care sunt trăsăturile răutății? Ele se văd în Psalmul 36:1-4. Lipsa credinței și fricii de Dumnezeu, mândria și auto-măgulirea, ura, minciuna și înșelătoria, perseverența în răutate și în planuri premeditate gândite spre rău.

Prin contrast, Dumnezeu este de o bunătate desăvârșită, este drept și judecă profund, el dă viață tuturor, și oamenilor și animalelor. Domnul este cel care dă viața și apără viața. Judecată celor răi a început deja, deși poate încă nu se vede că ei au început să cadă.

În final, înțelegem de la David, că trebuie ca fiecare om să se decidă foarte clar în ce tabără este. Fie în tabăra lui Dumnezeu, unde se află bunătatea, viața, și dreptatea, fie în tabăra celui rău, unde se domnește răutatea, moartea și nedreptatea. Puterea de a alege o primim prin lumina Domnului: prin lumina Lui vedem lumina (9).

C. Perseverența creștinului (Psa. 37)

Cine nu se lasă copleșit de descurajare, înseamnă că a găsit calea de a trăi cu încredere în Dumnezeu, într-o lume care se strică tot mai mult în dorințe și fapte rele (vezi și Efeseni 4:22). Psalmul 37 este plin îndemnuri la încredere în Domnul și perseverență. Să vedem principiile lui David

Sufletul trebuie păzit de mânie și revoltă prea mare, ori de invidie. Nu are rost să jinduiești la bogățiile celui rău, pentru că viața lor și tot ce au este trecător (2, 35-36, 38). Ascultarea de Domnul este ceea ce rămâne (1-2).

Țara are nevoie de oameni credincioși și de buni martori ai lui Dumnezeu: fii un bun cetățean și încrede-te în Domnul. Mai mult, trebuie să ne găsim plăcerea în Domnul, relaxarea, nu doar să fim credincioși în El. Aceasta este o treaptă mai înaltă a credinței: să te desfășezi în Domnul (3-4).

Domnul va lucra dacă te încrezi în El și îți va face dreptate (5-6).

Reacțiile disproporționate, mânioase, nu își au rostul, pentru că Domnul face dreptate. Succesul celor răi – și apoi prăbușirea lor, în loc de confirmare, este el o formă a judecății. Cine, din mânie și revoltă devine violent și supărat, ajunge și el să fie nedrept (7-12; vezi și Iov 36:17-18). Versetul 11 aduce aminte de fericirile lui Isus din Mt 5:5 (la fel și 37:22, 29).

Domnul va face judecată și va opri ascensiunea celor răi, dar cei neprihăniți vor fi binecuvântați chiar și prin vremuri de lipsă (16, 18-19, 21-22). Realismul biblic este remarcabil. El reapare în vs. 23-26. Mila Domnului se vede că atunci când greșești – sau „cazi”, nu ești doborât de tot, ci îți revii (23). De asemenea, Domnul binecuvintează și vârsta înaintată a celui credincios și pe urmașii săi (24-26).

Viziunea pozitivă asupra vieții celui credincios continuă și în 27-40. Vs. 27 este un motto pentru întreaga viață, pentru etica celui credincios: „Depărtează-te de rău, fă binele și vei dăinui pe vecie”. Domnul îi scapă pe credincioși din orice rău, îi păzește cu puterea lui. Cei dreپți devin înțeleپți și îl laudă pe Domnul și dreptatea lui în toată țara și sunt bun și evangheliști (30). Ei se gândesc mereu la Cuvântul Domnului (31). În versetul 33, David parcă se gândește cu mintea lui Ioan din Ioan 5:24, „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Lucrul acesta se întâmplă pentru că este vorba despre același Dumnezeu iubitor și pentru că pe amândoi i-a inspirat același Duh Sfânt.

Psalmul 37 ne aduce o mare încurajare și este foarte realist. Scăparea noastră e Domnul, El e ocrotitorul nostru în ziua când ne întâlnim cu necazuri, să ne încredem în El.

APLICAȚII

Ești conștient că bogățiile și succesul celui rău este trecător și este doar o capcană sau ești afectat de ele?

Ce calități spirituale subliniază David în 35-37 și pe câte le ai în viața ta? Fă o listă cu ele și bifează ce crezi că ai și ce crezi că trebuie să ai.

De ce trebuie să fim realiști în viața de credință? Cum ne ajută Domnul în necazuri și conflicte, ne ferește total de ele?

18, *Psalmi 38-39, Cere ajutorul Domnului, 39:1-13, 38 :21-22*

În Psalmii 38-39 David nu se mai roagă doar în legătură cu vrăjmașii săi (12, 16, 19-20), ci se roagă lui Dumnezeu în principal despre starea sa, despre păcatele sale proprii. Omul lui Dumnezeu trebuie să fie sincer: uneori este clar că te confrunți cu oameni răi și violenți, dar și cei buni au păcatele lor, greșelile lor, și trebuie să își ceară iertare de la Domnul. Ei au nevoie să ceară curățire și înnoirea vieții. Chiar și cei buni pot păcătui, de aceea trebuie să fim atenți. Uneori, chiar în mijlocul confruntării celor răi, îți dai seama că există și o suferință interioară, o luptă interioară pentru curățirea propriului suflet.

A. Caută îndreptarea vieții proprii (Psa 38)

David își dă seama de greșelile sale proprii. De aceea, el spune „nu mă pedepsi în urgia ta”. El își recunoaște păcatul (3, 18). Uneori, suferim din cauza păcatului pentru că Domnul ne muștră sau ne pedepsește. Alteori, există o suferință interioară adâncă pentru că resimțim efectele păcatului: durere, povară, lipsă de putere, un miros neplăcut, o stare de infecție generală, o lipsă de sănătate spirituală (3-5).

Păcatul în sine și chiar și regretul față de păcat are nu doar efecte spirituale, dar are chiar și efecte fizice, biologice. Chiar și mersul este afectat pentru că simțim durerile sufletești (6), suntem întristați și simțim dureri aparte în organele interne (7), lipsește puterea fizică și morală (8), ne simțim zdrobiți și cu sufletul tulburat (8), dorințele nu le putem împărtăși că nu suntem înțeleși, suspinăm și vedem cum și prietenii se depărtează de noi (9-10). În aceste ultime două versete, David se compară cu Iov (Iov 2:8-13). Este clar că își dă seama că există o anumită asemănare: este părăsit de toți. E posibil să își fi dat seama și de o cauză neștiută pentru suferințele sale, așa cum a fost cu Iov, pe care Dumnezeu l-a lăsat să fie încercat de Satan, ca să se vadă frumusețea dreptății, sfințeniei și a caracterului lui Iov. Adevărul este că și pe David Dumnezeu l-a încercat, dar l-a și susținut prin Duhul Sfânt și l-a inspirat să scrie psalmi. Ei sunt spre inspirația noastră sufletească și, așa cum am văzut de multe ori, acești psalmi născuți din rugăciunile durerii și confruntării cu cei răi, vorbesc de măreția luptei și victoriei lui Hristos împotriva păcatului și a celor răi.

La fel ca în cazul lui Hristos, cei răi i-au întins curse și au plănuit capcane (12). Înainte ca să scrie Isaia capitolul 53, David spune „Iar eu sunt ca un surd, n-aud; sunt ca un mut care nu deschide gura. Sunt ca un om care n-aude și în gura căruia nu este niciun răspuns. Doamne, în Tine nădăjduiesc; Tu vei răspunde, Doamne Dumnezeule!”

(13-15). Asemănarea cu smerenia și suferința lui Hristos în fața acuzațiilor false este uimitoare. Versetul 38:19 este citat de Isus în evanghelia după Ioan 15:25. „Dar lucrul acesta s-a împlinit ca să se îplinească vorba scrisă în Legea lor: M-au urât fără temei.”

B. Planul lui Dumnezeu este bun (Psa 39)

Atunci când treci prin greutăți, nu mai vezi că Dumnezeu are, totuși, planuri bune pentru noi. Asemănarea cu suferința lui Iov continuă și în Psalmul 39 (ca în 39:13, Iov 10:20-21). Și la fel, ca în cazul lui Iov, când crezi că nimeni și nimic nu te ajută, El vine în ajutor cu mântuirea sa cea mare. Să observăm trei sfaturi importante:

a. Uneori, planul lui Dumnezeu se îndeplinește într-un timp mai lung. Nu este suficient să taci, să veghezi, și să rezisti față de ispitele celui rău (39:1). Este nevoie de perseverență.

b. Uneori ne rugăm gata să îi cântăm slavă lui Dumnezeu. Alteori, inima se umple de o durere irezistibilă, de o dorință intensă să dăm glas tristeții. Așa se întâmplă cu David în 39:3. El se roagă în 39:4-11 și se smerește înaintea Domnului. Viața e scurtă, puterea noastră este mică, comorile noastre sunt trecătoare, suntem doar o suflare (5).

c. David folosește două îndemnuri speciale spre meditație și luare aminte, în acest psalm, exprimate prin cuvântul „oprire” (**shelah**). El îl folosește în versetele 5 și 11, la sfârșitul a două propoziții cu același mesaj „omul este doar o suflare”. Să ne oprim, deci, și noi ca înțelegem acest cuvânt. Pe deoparte, este grav și adevărat: suntem doar o suflare care încetează, și murim (heb: *tot un abur (hebel)*, omul tot; ca în Iacov 4:14, „viața voastră este ca un abur care se arată puțințel, apoi pierе”, vezi și Iov 7:9). Viața noastră este foarte scurtă. Pe de altă parte, omul (**adam**) este o ființă vie din cauză că Duhul (**ruach**) lui Dumnezeu a fost suflat în el. Deci, suflarea sa este mult mai prețioasă decât aburul... Avem, deci, două imagini pentru scurttimea vieții omului: comparația cu iarba sau floarea de pe câmp și comparația cu aburul care pierе.

APLICAȚII

În mijlocul încercărilor, uită-te și la viața ta sufletească. Cum poți folosi ocazia aceasta ca din încercări să ieși mai puternic și mai curat?

Vino cu pocăință și bazează-te pe ajutorul Domnului. Crezi că pot fi eviate efectele fizice ale tristeții, regretelor și ale deznădejdii? Cum poți lupta împotriva deznădejdii? Dar a depresiei?

Fă-ți timp și mulțumește-i lui Dumnezeu că ne-a dat Duhul său și nădejdea unei moșteniri veșnice.

25, Psalmi 40-41, Urmează căile Domnului, 40:1-17, 40:7-10

Cu psalmii 40-41 se încheie prima carte de psalmi a lui David (1-41). Psalmul 40 este un final glorios, în care David vorbește despre relația sa cu Dumnezeu veșnic al lui Israel și al întregii lumi și își aduce mărturia cu privire la încercările și izbăvirile de care s-a bucurat. Aici aflăm cine este Domnul, cum s-a implicat El în viața lui David. Apoi, Psalmul 41 adoptă un ton mai personal și reia subiectele rugăciunilor zilnice ale lui David. Marile momente de bilanț sunt importante, dar și continuarea părtașiei zilnice cu Domnul. Desigur, în ambii psalmi aflăm profeții despre slujirea, lupta și victoria lui Hristos, Domnul nostru.

A. Urmează modelul ascultării lui Hristos (Psa 40)

Domnul nu înșeală nădejdea și credința copiilor săi. Primul verset spune „Îmi pusesem nădejdea în Domnul... și El mi-a ascultat strigătele”. David scrie, de fapt „am așteptat și am așteptat pe Domnul... și El mi-a ascultat strigătele”. Viața adesea include această așteptare a Domnului. Nu trebuie să te grăbești, El lucrează în viețile multor oameni. David a așteptat și nu și-a luat singur împărăția, nu s-a răzbunat el pe Saul. Pe de altă parte, regele Saul nu a putut să îl aștepte pe profetul Samuel pentru aducerea jertfei, nici împăratul Ozia nu a așteptat preoții (2 Cronici 26:17-20). Așteptarea și perseverența sunt calități deosebite. Cum spunea cineva „a aștepta nu înseamnă inactivitate... ci să lucrezi intens înăuntrul tău”.

David dă o mărturie frumoasă care poate fi mărturia fiecăruia dintre noi: „m-a scos din groapa pieirii,... mi-a pus picioarele pe stâncă” (2-3). Mărturia bună a credinciosului îi încurajează pe cei ce trec prin greutăți asemănătoare (3).

De la 4-9 găsim o declarație care se potrivește Domnului Hristos. O putem numi, chiar „declarația lui Mesia”. David declară o nouă fericire sau binecuvântare: „fericit este cine se încrede în Domnul” și nu caută (ajutor) dela cei mândri și mincinoși. Parcă amintește de Psalmul 1. Ajutorul vine doar de la Domnul. El lucrează minunat. Ce dorește El, în schimb? El așteaptă o ascultare și o dedicare pe viață (6-8). De fapt, 6-8 ni se potrivesc și nouă, dar mai ales s-au potrivit în viața lui Isus, așa cum se vede și din Evrei 10:5-7. Nu jertfele îl interesează pe Dumnezeu, nici chiar cele de ispășire – ci ascultarea de poruncile Lui. Să îl ascultăm pe El, așa cum un slujitor îl slujește cu dragoste și dedicare pe stăpân, așa cum un fiu îl ascultă pe tatăl său (într-o familie ideală, bineînțeles). Să îl ascultăm printr-o viață sfântă cu trupurile noastre, pentru că de aceea El ne-a dăruit un trup. 1 Corinteni 6:13 „... trupul

nu este pentru curvie; el este pentru Domnul, și Domnul este pentru trup”.

David este un împărat mare, dar și un mare evanghelist. Aceasta este ceea ce spune el în 9-11. Noi trebuie să vestim îndurarea lui Dumnezeu, bunătatea și credințioșia Lui (caracterul Lui frumos și de încredere), în fața tuturor oamenilor.

Psalmul 40:12-16 conține „rugăciunea lui Hristos”. Isus și-a dat viața pentru noi, dar toți vrăjmașii săi au fost rușinați, toți ce au râs de El, când era pe cruce. Domnul nostru este victorios. Un singur verset nu s-ar potrivi, poate, anume 40:12. Domnul nu a avut păcate, într-adevăr, dar el s-a încărcat cu păcatele noastre, pe cruce, iar povara a fost uriașă.

În final, relația noastră cu Dumnezeu există datorită lui Hristos. Chiar dacă suntem săraci, neînsemnați și lipsiți El se gândește la noi. Psalmul se termină la fel ca Apocalipsa: Vino, Doamne Isuse!

B. Ascultarea și îndurarea vor fi răsplătite (Psa 41)

Psalmul 41 continuă de unde se încheie Psalmul 40. Sunt sărac și lipsit, dar Domnul se gândește la mine. Ferice de cine se îngrijește de cel sărac (41:1). Totuși, Psalmul 41 ne îndreaptă în altă direcție – ferice de cel milostiv! Dumnezeu binecuvântează pe cel care se îndură de oameni în lipsurile lor (41:1-3).

Psalmul 41 începe, astfel, cu o nouă fericire. Avem o serie întregă de fericiri, începând cu Psalmul 1. Nu este de mirare că și Domnul Isus a descris împărăția lui Dumnezeu prin mai multe astfel de „fericiri” sau „binecuvântări”. Totuși, merită făcută o observație importantă. Dacă în Psalmul 1 aflăm că Hristos – sau omul după voia lui Dumnezeu, este drept și victorios, până în Psalmul 41 am aflat că Hristos – sau omul după voia lui Dumnezeu este și vulnerabil. El poate suferi, el este atăcat, el se roagă pentru victorie și ajutor de la Domnul. Domnul nostru a murit pentru păcatele noastre și a fost înviat de Dumnezeu a treia zi (Fapte 2:24; 10:40, Romani 10:9).

Versetele 4-9 cuprind un conflict al rugăciunilor. Cei răi se roagă să moară cel credincios. Trădarea prieteniei este unul din efectele majore ale păcatului. Astfel, 41:9 este versetul care i se potrivește foarte bine lui Iuda, cel ce l-a trădat pe Hristos: „Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.”

Finalul psalmului este o rugăciune de mulțumire și laudă (12-13). Dumnezeul lui Israel îl binecuvântează pe Împăratul lui Israel, pe vecie, adică pe Hristos.

APLICAȚII

Câte fericiri ai observat în seria de psalmi 1-41? Câte le poți aplica în viața ta?

În ce fel psalmii 40-41 îl vestesc pe Hristos în suferința Sa și în victoria Sa veșnică?

De ce și cum răsplătește Dumnezeu pe cel care este generos față de cei săraci și îndurător?

De ce este bine să aștepți lucrarea Domnului, răspunsul lui și să nu deznădăjduiești în greutate? Ce este bine să faci în timpul așteptării? Așteptarea Domnului înseamnă să nu faci nimic?

Este Domnul interesat de jertfele noastre sau de ascultarea noastră și de felul în care trăim în trupurile noastre? Ce versete ne explică acest lucru?